

У Тевтобурзькому лісі

(казка)

Олег Харченко

Було це не так-то вже й давно. У Тевтобурзькому лісі, що простирається на північ від Білефельду, з'явився хлопець на ім'я Петро. Чи не щоранку цей жвавий хлопець, що приїхав із далеку, забігав у ліс і розкидав пшеницю та пшоно під розляписті дуби, мовчазні буки, стрункі сосни і лагідні липи. Навіщо він це робив? Мабуть, і сам не знав, а може тому, що його дід з Полісся, казав інколи: «Йдеш у ліс – принеси гостинця. Колись він тебе і віддячить.»

Згодом Петра помітили лісові пташки, які вже чекали на нього, збившись у галасливу стаю, коли той заходив у діброву рано вранці. Пташки сідали на гілки дерев, в очікуванні зерна, і розглядали з цікавістю незнайомого хлопця, що оселився нещодавно десь неподалік.

Під шелест листя та під дмухит вітру, під дрібний дощ та проблиски сонця, хлопець завзято бігав стежками старого лісу. «Рух – то життя. А хто сильний в ногах, той скорий в ділах», – в свій час батько Петра сам бігав, та й сина привчив. Тож подобалося Петру забігати вранці в ліс перед школою і відчувати, як сила природи поступово заповнювала усе його тіло.

Одного разу, на початку літа, коли ранкова зоря була напрочуд гарна і вражала своєю чарівною красою, згряя пташок своїм радісним щебетанням просто заманювала поодиноких мандрівників на лісові галявини, вкриті різнобарвними польовими квітами.

В цей день Петро дещо змінив свою стежину для ранкової пробіжки. Після чималого крюку вліво, на його здивування, він помітив двох струнких дівчат у спортивних костюмах, які якраз присіли на повалене дерево, щоб перев'язати шнурки на кросівках.

– О! А ми чули про дивного хлопця, що бігає тут у лісі щоранку та розмовляє з пташками! То це ти, – дівчата допитливо оглянули Петра. – Мене звать Анна, а це моя подруга – Емма!

– Петро! Приємно познайомитись, – ввічливо відповів хлопець. – А чому ви кажете про «дивного» хлопця»? – поцікавився Петро. – Ви теж бігаєте у лісі, як я бачу.

– Ми переважно бігаємо на стадіоні, а у ліс забігаємо лише інколи, для натхнення. А тебе на стадіоні ніхто не бачив. Ти все у лісі та у лісі, – Анна з Еммою весело переглянулись.

Петро промовчав, бо не знав, що і відповісти.

– Приходь завтра після школи на футбольний стадіон. Ми там будемо тренуватись, заодно і тебе з футбольним тренером познайомимо! – Дівчата усміхнулись та побігли у протилежну сторону.

– Прийду! – Петро крикнув їм услід і ще довго розглядав їх силуети у променях ранкового сонця...

Згодом, після важливого футбольного матчу, де Петро забив гол і прийняв щирі вітання від Анни та нових друзів, хлопець озирнувся на хвилю у сторону Тевтобурзького лісу і подумав: «Колись він і тобі віддячить!»